

Tato diplomová práce se zabývá tématem sdílené ekonomiky, přičemž se zaměřuje zejména na dva její zástupce, a to Airbnb a Uber. Mým cílem byla rešerše současného stavu včetně existující či chybějící regulace sdílené ekonomiky a zmapování tendencí, jejichž snahou je regulace služeb poskytovaných v rámci sdílené ekonomiky, potažmo regulace přehlednější než dosavadní. Zároveň jsem chtěla i popsat fungování obou služeb a přiblížit systém jejich užívání. Snažila jsem se o osvětlení toho, proč jsou vlastně nové služby typu Uber a Airbnb tak kontroverzní. Ukazuje se, že aktuálně platná legislativa v mnoha odvětvích nereflektuje možnost vstupu sdílené ekonomiky na trh. Uchopení sdílené ekonomiky ze strany státu a její ne/regulace se tak stává tématem čím dál více aktuálním. Názory politiků na to, jak by taková regulace měla vypadat, se různí. V čem se většinou shodují, je proklamace toho, že rozhodně nemají v úmyslu sdílenou ekonomiku potlačovat, nýbrž jasně stanovit pravidla a meze. Rozmach digitálních technologií a s tím spojeným rozšířením služeb sdílené ekonomiky v mnoha oborech nemohli zákonodárci před několika desetiletími předpovídat. Předpisy jsou mnohdy velmi restriktivní vůči tradičním poskytovatelům služeb, jako například vůči provozovatelům taxislužeb, ač dnešní společenská a technologická situace takovou regulaci již nevyžaduje, protože moderní technologie s sebou přinesly zvýšenou transparentnost společenských vztahů. Podle příkladu ostatních evropských, zejména pobaltských, států by měl mít správce daně přístup k datům, jež mají platformy o transakcích mezi poskytovateli a uživateli služeb. Doporučení vyplývající z analýzy, kterou se nechala zpracovat vláda, nejsou definitivním stanoviskem, jež vláda k možné regulaci zastává. Představují ovšem základ pro možnost regulatorního řešení služeb sdílené ekonomiky.